

SISI

DE PRIJS VAN
SCHOONHEID

Lezen voor Iedereen | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren

www.lezenvooredereen.be

www.eenvoudigcommuniceren.nl

Tekst: Selina Jansen

Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

© 2025 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 8696 785 8

NUR 286

SELINA JANSEN

SISI

DE PRIJS VAN
SCHOONHEID

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

1. Mijn jeugd

Ik ben geboren op kerstavond in 1837. Mijn naam is Elisabeth. Maar mijn broertjes en zusjes noemen mij Sisi. In onze familie krijgen kinderen vaak dezelfde namen. Als we elkaar geen bijnamen geven, weten we nooit over wie we praten! Ik vind Lisi een mooie bijnaam, maar iedereen blijft me Sisi noemen. Dat past bij een stoere meid, zeggen ze. Ik ben er nu wel aan gewend.

Ik ben tien jaar en zit op een tak, hoog in een boom. Vanaf hier kan ik alles goed zien. In de verte zie ik ons prachtige huis. Ik kan nog net het raam van mijn slaapkamer zien. Daarnaast is het raam van de slaapkamer van mijn zus, Helene. Wij noemen haar altijd Nené. Mijn zus is mooi en heel slim. Ze zit altijd te lezen.

Ik ben ook slim, maar ik speel liever buiten.

Links van ons huis liggen de stallen. Daar staat mijn paard Puck. Ik ga bijna elke dag met haar rijden. Samen met Puck ren ik graag door de bossen. En we springen over hekken. Moeder vindt het gevaarlijk, maar ik houd wel van een beetje gevaar. Vader zegt vaak dat ik op een jongen lijk. Dat komt omdat ik van jongens-dingen houd: zwemmen, paardrijden en in bomen klimmen.

Dat soort dingen horen meisjes eigenlijk niet te doen. Meisjes moeten piano-spelen en lezen. Maar ik vind dat saai. Ik hou van in de natuur zijn. Mijn ouders gaan vaak naar saaie diners of feesten. Gelukkig mag ik dan thuis blijven met mijn broertjes en zusjes. Nené moet wel mee naar die stomme feesten. Want zij wordt later keizerin. Ze gaat trouwen met de keizer. Dus moet ze zich nu al gedragen als een nette dame. Ik vind het jammer voor Nené, ze mist zoveel plezier thuis!

‘Sisi!’, roept mijn vader naar boven. Ik zie hem pas nu hij onder aan de boom staat.

‘Hallo, vader!’, roep ik terug. Ik zwaai blij naar hem. Ik houd van mijn vader. En hij vindt mij zijn leukste dochter. Hij vindt het grappig dat ik me niet gedraag als een meisje. Snel klim ik uit de boom. Vader tilt me van de onderste tak naar beneden. Hij draait me in het rond en mijn blauwe jurk zwiert door de lucht.

‘Ik kom gedag tegen je zeggen, Sisi’, vertelt vader.

‘Ik reis vandaag naar Italië.’

‘Niet alweer, papa. U bent bent zo vaak weg’, mopper ik. Vader is niet graag thuis. Mama en hij maken vaak ruzie. Daarom is hij liever op reis. Maar ik vind het leuker als hij thuis is. Hij helpt me als ik van mama niet naar buiten mag.

En ik mis zijn grapjes als hij er niet is.

‘Ik ben volgende maand weer thuis’, zegt vader.

Hij geeft me een kus op mijn voorhoofd en lacht naar me.

‘Lief zijn voor je moeder’, zegt hij.

Dan draait vader zich om en loopt weg. Ik ga hem een lange tijd niet zien en dat maakt me verdrietig.

Ik kijk naar vader tot ik hem niet meer kan zien.

Dan ren ik naar de stallen. Van mijn paard Puck word ik altijd weer blij. Ik haal Puck uit de stal en ik begin haar te borstelen. Er komt paardenhaar en stof van zand op mijn blauwe jurk. Mama zal niet blij zijn met mijn vieze kleren. Maar ik vind het niet erg.

Al snel galoppeer ik met Puck over het veld. Mijn paard rent zo hard als ze kan. Mijn haren waaien los in de wind en ik lach.

‘Kom op, Puck! Sneller!’, roep ik.

Aan de rand van het veld staat een hek. Ik moet Puck eigenlijk stoppen om de poort open te maken.

Maar daar heb ik geen zin in. Ik laat Puck nog harder rennen. Het hek komt steeds dichterbij. Ik voel mijn hart kloppen van spanning.

Puck springt met gemak over het hek heen. We galopperen verder naar het bos.

Daar rijden we tussen de bomen door. Dan pas laat ik Puck rustig stappen.

In het bos voel ik me goed. Hier kan niemand ons vinden. Er is niemand die me vertelt wat ik moet doen of hoe ik me moet gedragen.

2. De keizer

Ik ben nu 15 jaar en verstop me achter een dik, rood gordijn.

‘Sisi, waar zit je? We komen te laat!’

Ik hoor mama roepen. Maar ik zeg niets terug. Ik weet waarom mama me zoekt.

We moeten naar Oostenrijk. Want we zijn uitgenodigd voor de verjaardag van onze neef Franz. Morgen wordt hij 23 jaar. Franz is de keizer van Oostenrijk en we mogen hem niet laten wachten.

Mijn moeder en de moeder van Franz willen dat hij met Nené gaat trouwen. Ik ben wel blij voor ze. Maar waarom moet ik mee? Ik wil me niet de hele avond netjes gedragen. En met saaie mannen dansen. Dus nu sta ik achter een gordijn te wachten. Ik hoop dat mama en Nené zonder mij vertrekken.

‘Ik zie je tenen onder het gordijn vandaan komen’, zegt mama.

Oeps. Ik kom voorzichtig achter het gordijn vandaan. Mama staat met haar armen over elkaar en trekt een boos gezicht.

‘Kleed je om’, zegt ze streng. ‘We vertrekken over een uur.’

En ja hoor, daar gaan we weer. De kamermeisjes helpen me met aankleden. Ik moet een strak korset aan waardoor ik bijna niet kan bewegen. Daar krijg ik een onderrok over aan. En nog een onderrok! Dan een zwarte jurk.

Tijdens onze reizen dragen we altijd zwart, dat wordt niet zo snel vies.

Als ik mijn jurk aan heb, doet een kamermeisje mijn haar. Dat kost veel tijd, want mijn haar is heel lang. Het komt bijna tot de grond. Het kamermeisje draait mijn haren in een knot. Ze zet er nog een zwart hoedje op. Dan ben ik eindelijk klaar.

De rest van de dag zitten we in een koets. Mama is nog steeds boos en praat niet tegen me. Nené is nerveus voor het feest. En ik vervel me. Er is niks te doen onderweg en de rit duurt lang. Ik kijk naar buiten en zie het prachtige landschap. Ook zie ik nog net het hoekje van een koffer, achter op de koets. We hebben vier grote koffers mee. Daar zitten onze mooiste jurken in. Als we straks aankomen, doen we een mooie jurk aan. Zo zien we er goed uit als we de keizer begroeten.

Maar het is al bijna donker als we eindelijk in Oostenrijk aankomen. We zijn te laat. Nu hebben we geen tijd meer om ons om te kleden.

We lopen snel het zomerhuis van de keizer binnen. Tante Sophia staat in de hal op ons te wachten. Ze kijkt bijna net zo boos als mama deze ochtend.

‘Jullie zijn te laat’, zegt Sophia streng. ‘Franz is al binnen!’

Mama wil haar zus uitleggen waarom we laat zijn. Ik zal zeker de schuld krijgen. Maar Sophia praat meteen verder.

‘En wat zien jullie er vreselijk uit!’

Sophia trekt een lelijk gezicht.

‘Kunnen jullie niet in mooie, witte jurken reizen?’

‘Maar die worden zo snel vies van al het stof’, zegt mama.

Tante Sophia draait zich om en loopt de grote, ronde trap op. Ze praat over haar schouder met ons. Ik denk dat we haar moeten volgen.

‘Er is geen tijd om je om te kleden. We gaan meteen naar het diner’, zegt Sophia.

Nené kijkt me bang aan.

‘Ik kan toch niet naar Franz in deze jurk?’, vraagt ze zacht.

‘Lieve Nené, je ziet er prachtig uit. Ik weet zeker dat Franz meteen verliefd op je wordt’, fluister ik terug. Dan lopen we alle drie achter tante Sophia aan.

In de zaal is het al druk. Ik denk dat er wel meer dan honderd mensen zijn. Iedereen ziet er prachtig uit.

Alle vrouwen dragen mooie, gekleurde jurken. En grote, dure sieraden.

Tante Sophia staat ineens stil. Ik let niet op en bots bijna tegen haar aan.

‘Ken je je lieve tante nog, Franz?’, vraagt Sophia. ‘En je nichtjes Heléne en Elisabeth?’

Sophie zet een stap opzij en dan staan we voor Franz, de keizer van Oostenrijk.

3. Verliefd

Die nacht kan ik niet slapen. Ik denk alleen maar aan Franz. Hij is zo knap!

Ik ben nu toch wel een beetje jaloers op Nené. Zij mag met Franz trouwen.

Als ik wat ouder ben, wil ik ook trouwen met een knappe man. En ik wil niet dat mama die voor me kiest. Ik wil trouwen met een man waar ik van houd. Een man waar ik vlinders door in mijn buik voel. Een man die net zo knap is als Franz. Maar dan liever geen keizer.

De volgende dag maken Nené en ik samen een wandeling door de tuin. Ze is nerveus.

‘Denk je dat Franz mij wel mooi vindt?’, vraagt Nené. Ik knik.

‘Natuurlijk! Hij gaat je vanavond op het bal ten huwelijk vragen. Let maar op.’

‘Ik ben zo blij, Sisi! Franz gaat vast een goede echtgenoot zijn!’, roept Nené uit.

‘En jij wordt een geweldige keizerin’, zeg ik tegen mijn zus.

Ik geef haar een kus op haar wang.

Vroeg in de avond maken alle gasten zich klaar voor het bal. Drie hofdames komen mij helpen.

Vanavond draag ik een prachtige jurk. Hij is wit met kleine, blauwe bloemen. Ik ben dol op deze jurk. Een hofdame doet een beetje make-up op mijn gezicht. Een andere hofdame trekt me mijn schoenen aan. En de derde hofdame vlecht mijn haren. Daar is ze wel een uur mee bezig. Als ze zilveren bloemen in mijn haar speldt, ben ik eindelijk klaar.

Net op tijd. Er wordt op de deur geklopt en mama komt binnen.

‘Ben je klaar, Sisi?’, vraagt ze.

Ik knik en we lopen samen met Nené naar de feestzaal.

Er wordt al gedanst en gedronken.

‘Dans met Franz’, zegt mama streng tegen Nené. Bediendes brengen glazen wijn rond op zilveren schalen. Ik neem een glas en kijk naar de mensen op de dansvloer. Vrouwen in prachtige jurken en mannen in mooie pakken.

‘Wil je met me dansen?’, hoor ik opeens achter me. Ik draai me snel om. Ik zie keizer Franz staan. Hij steekt zijn hand naar me uit. Ik weet even niet wat ik moet zeggen.

‘Ik kan best goed dansen, hoor’, grapt de keizer. Ik moet lachen. Ik leg mijn hand op zijn hand en samen lopen we de dansvloer op.

We dansen op de muziek van het orkest. Franz houdt me vast en we draaien door de zaal. Steeds als ik in zijn ogen kijk, voel ik kriebels in mijn buik. Voelt Franz die ook? Nee, zo mag ik niet denken! Nené gaat met Franz trouwen.

De muziek is afgelopen. Ik probeer weg te lopen van de dansvloer. Maar Franz houdt nog steeds mijn hand vast. Hij trekt me lachend mee de zaal uit. Alle mensen in de zaal kijken naar ons.

Franz neemt me mee naar het balkon. Hij draait zich om en sluit de deuren. Ineens is het stil om ons heen. We zijn helemaal alleen.

‘We moeten terug’, zeg ik. ‘Nené ...’

‘Sisi’, zegt Franz. ‘Je bent zo mooi.’

Hij kijkt me aan en houdt mijn hand weer vast.

‘Je hebt lieve ogen. En je lippen zijn als aardbeien.’

Toen ik je gisteren zag, wist ik het meteen. Ik wil dat jij mijn vrouw wordt. Trouw met me, Sisi.’

De ogen van Franz glanzen. Zo veel liefde zie ik in zijn blik! Ik denk aan mijn zus en ik moet opeens huilen. Tranen stromen over mijn wangen.

‘O, Franz. Natuurlijk houd ik van je. Maar hoe kun je nu aan mij denken? Nené zal een goede keizerin zijn. Ik niet.’

Franz schudt zijn hoofd.

‘Jij bent mijn keizerin. Trouw je met me?’

Ik slik.

‘Was je nu maar geen keizer ... Maar natuurlijk
trouw ik met je.’

Franz lacht en houdt mijn gezicht in zijn handen.

En dan kust hij me. Zijn lippen zijn warm en zacht.

Nog eens honderd vlinders vliegen door mijn buik.

4. Naar Franz

Negen maanden zijn voorbij. Ik heb Franz niet meer gezien na onze verloving.

Ik ben weer thuis bij vader en mama in Duitsland. En Franz woont in het paleis in Wenen. Dat is de hoofdstad van Oostenrijk. Wenen is best ver weg van ons huis. Maar voor Franz wil ik wel verhuizen.

Ik heb het paleis nog nooit gezien. Mensen zeggen dat het heel groot is. En ook mooi. Ze zeggen ook dat er heel veel mensen wonen en werken. Daar ben ik wel benieuwd naar. Ik hoop dat het er gezellig is. Net als bij ons thuis in Duitsland.

Ik wil nog steeds geen keizerin worden. Maar ik wil wel met Franz trouwen. Ik houd zoveel van hem!

Deze negen maanden moest ik een hoop leren. Elke dag leerde ik Italiaans en Frans. Ook vond mama dat ik beter moest leren dansen. En ik moest leren hoe ik me als een echte dame gedraag. Daar zijn echt veel regels voor! Er is een regel voor wanneer ik uit bed mag opstaan. En welke kleren ik mag dragen. Er is een regel voor welke messen en vorken ik mag gebruiken tijdens het eten. En er zijn regels voor hoe ik moet lopen en praten.

Vandaag ga ik eindelijk naar Franz. Samen met mama maak ik de lange reis naar Wenen. Daar wacht Franz op mij. Eerst moet ik zes uur in een koets. Daarna stap ik in een boot. Die vaart naar Oostenrijk. En dan rijden we nog een klein stukje in een koets naar het paleis. Naar mijn nieuwe thuis.

Mama heeft een speciale jurk voor me laten maken. Het is een witte jurk met groene en gele blaadjes. Ik vind hem erg mooi.

Mama helpt me met aankleden. Dan zijn we klaar om te vertrekken.

Als we de voordeur van ons huis openen, staan we even stil. Wat een hoop mensen staan er op straat! Het lijkt wel of het hele dorp op ons staat te wachten.

Zodra ik buiten ben, begint iedereen te juichen.

Ik loop aan de arm van mama naar de koets.

‘Wat een drukte, hè?’, zegt mama.

‘Komen ze allemaal voor mij?’, vraag ik verbaasd.

Na een lange reis in de koets staan we eindelijk stil. Mama en ik stappen uit en kijken om ons heen. Even houd ik mijn adem in.

Ik zie de boot in de rivier liggen. De boot is versierd met prachtige rozen. Dat heeft Franz vast laten doen voor mij. Wat is hij toch lief!

De boot brengt me naar Oostenrijk. Dat is ook een lange tocht, zeker vijf uur. Overal waar we langs varen, staan mensen aan de kant. Ze zwaaien naar me. Ik krijg er tranen van in mijn ogen. Ik zie nu pas hoe blij de mensen zijn. Blij dat ik hun keizerin word. Ik wil terug zwaaien naar iedereen. Daarom sta ik de hele reis buiten, op het dek van de boot. Dat is nog niet gemakkelijk. De boot wiebelt. Maar ik doe het toch. Ik wil de mensen gedag zeggen.

Aan het eind van de boottocht wacht nog een verrassing voor me. Franz staat op de kade! Ik dacht dat ik hem pas in het paleis zou zien. En nu staat hij hier!

Franz heeft een grote lach op zijn gezicht. Ik zwaai naar hem. Nog voor de boot stil ligt, springt hij op de boot. Hij neemt me in zijn armen en hij kust me. 'Ik heb je zo gemist,' fluistert hij in mijn oor.

Het is al donker als we in het paleis aankomen. Ik ben zo moe dat ik niks hoeft te eten. Ik wil alleen maar slapen.

Twee hofdames lopen met me mee naar mijn nieuwe slaapkamer. Mijn jurk is zwaar. De hofdames helpen me met uitkleden. Dat kan ik niet alleen. 'Zal ik een bad klaarmaken?', vraagt een van de hofdames.

‘Nee, bedankt. Ik wil graag naar bed’, antwoord ik.
‘Slaap lekker’, zeggen alle hofdames.
Dan lopen ze met een buiging mijn kamer uit.